

I. KAPITOLA

Ikdyž ještě zdaleka nebyl večer, obloha zešedla a těžké mraky zakryly slunce. Jarní bouřky přicházely obvykle rychle. Nikdo z lidí na hradu Bezdězu si z toho těžkou hlavu nedělal. Tak jako přicházely, stejně rychle byly obvykle ty tam.

Pouze hradní paní Ludmila si starosti dělala. Pomalu stoupala po točitém schodišti vzhůru na ochoz věže. Rukou se opírala o chladné kamenné kvádry a občas se zastavila, aby si vydechla. Po nedávném porodu byla ještě slabá. Ale hned, jak mohla, vydala se dál.

Věděla, že je to hloupost. Její muž Oldřich z Chlumu si uměl poradit s horšími věcmi, než byly jarní přehánky. Ale stejně měla starost. Posel, který přijel ráno, hlásil, že královský prokurátor s družinou přespal v Mělníku a po obědě dorazí domů na Bezděz.

„Co ho mohlo zdržet?“ přemítala neklidně.

Konečně byla na konci schodiště. Nejdřív opatrně vyhlédla na venkovní ochoz. Věž ještě nebyla dostavěná, a proto se chtěla ujistit, že může vyjít. Trvalo jí dlouho, než si zvykla, že žije na staveništi. Její muž zastával nejen úřad královského prokurátora, ale současně řídil pro krále Přemysla II. Otakara výstavbu hradu.

Menší palác, ve kterém bydlela, byl již hotový a žilo se v něm celkem pohodlně. I když se ovšem nedal srovnávat s hradem jejího bratra Marka z Vartemberka, na

kterém se narodila. Ve své domácnosti tady na Bezdězu udržovala vše čisté a uklizené. Zato na nádvoří to vypadalo hrozně. Dvakrát si ušpinila zcela nové šaty, také spadla do kádě se špinavou vodou a jednou dokonce na poslední chvíli uskočila před padajícím kamenem. Oldřichovi z Chlumu si však nestěžovala. Nechtěla mu přidělovat zbytečné starosti. Ve službě pro krále jich měl více než dost. Raději se naučila být opatrná.

„Pojďte dál, urozená paní,“ ozval se mistr kamenické huti Pertlín, který stavbu řídil. Jeho přízvuk jasně prozrazoval, že se narodil v sousedním Míšeňsku. Natáhl ke dveřím ruku a pomohl Ludmile překročit vysoký kamenný práh. „Ochoz už je skoro hotový,“ hlásil hrdě.

Zedníci a jejich pomocníci, kteří stáli kolem, přestali pracovat a uctivě se ukláněli. Ludmila je nechala. Nikoli proto, že by si příliš potrpěla na podobné zdvořilosti, ale věděla, že pro dělníky je to vítaná příležitost přestat na chvíli pracovat a odpočinout si.

Ludmila si bezděčně uhlazovala svůj modrý šat. Prudký poryv větru jí na chvíli zvedl suknicí a odhalil nohy. Rozpačitě se rozhlédla, zda si toho někdo všiml, protože to považovala za trapné. Chvatně se sklonila a shrnula si lem suknice dolů kolem stíhlých lýtek, když jí další poryv větru strhl z hlavy čepec. Než stihla zvednout ruce, čepce se jako modrý pták vznesl do výšky a zmizel za rozestavěnou střechou věže. Ludmiliny vlasy, stočené do vrkoče, se uvolnily a spadly jí na ramena. Byly bohaté a vypadaly jako zralá sláma, když se sváží do stodoly. Ludmila se polekala. Neslušelo se, aby vdaná žena chodila prostovlasá. Bezděčně se pokusila zakrýt je dlaní, ale pak s lehkým úsměvem pokrčila rameny. Její manžel Oldřich z Chlumu byl důležitější než podobné hlouposti.

„Nezablhl jsi někde družinu pana královského prokurátora?“ optala se mistra Pertlína.

„Nevšiml jsem si nikoho,“ odpověděl kamenický mistr uctivě a zálibně si prohlížel stíhlou Ludmilu. Královský prokurátor si uměl vybrat. „Pojďte se přesvědčit sama. Ale pozor,“ ukazoval na konec ochozu. „Ještě jsme tam neskončili. Nechoďte dál než k tomu červenému trámu. Za ním je to nebezpečné. Chybí zábradlí a dlažba